

раздѣля Кормисонъ на Корми и сонгъ, той забѣлѣзва, че такъвъ суфиксъ е нечуванъ въ славянскитѣ езици. Обаче Иловайскій обидено отговори (Поборники норманизма и туранизма, Русск. Стар. 1881. Разыск. Доп. Пол. р. 13), че подобно раздѣление е произволно. Гр. Кормезиосъ не позволява да се разчеква думата на Корме и зносъ. Тогава напр. и името Богинишчъ би трѣбвало да се раздѣли на Боги-шнчъ, та да изгѣне неславянско. — Макушевъ много по-добръ направи, че замълчалъ, отколкото да отговори като Васильевскій. (Ср. и Ж. М. Н. Пр. 1883. Авг. р. 357. Еще о Туранизмѣ въ Слав. Исторіи, Разыск. р. 62. Тукъ намираме нѣколко думи и въ защита на *аулъ* отъ гр. *ἀουλῆ*, стр. 63. Подобно и въ Русская Стар. 1882. Дек. 595. id. за формата на името Аспарухъ, слав. Есперихъ).

Нѣщо сравнително по-ново намираме само въ полемиката на Иловайскій съ *Куника*, по поводъ на *чувашиката* му теория (Къ вопросу о Болгарахъ, Русск. Старина 1879 май, Разыск. р. 429 и сл.), гдѣто на кратко се прѣдаватъ и критикуватъ Куниковитѣ етимологии. Сурсубулъ или Сурсувуль напр. нѣма защо да се сравнява съ турск. Дизавуль. Има даже гръцки думи и имена съ окончание вуль: Тразибуль, хризовуль и еврейск. велзевуль. Ср. и Сурдуль, Урсуль, Драгуль и пр. въ нѣкои старо-бълг. грамоти. Титлитѣ каганъ и кавканъ и да сж чужди, не могатъ да служатъ за доказъ на неславянски произходъ на българиѣ, (р. 431). Неубѣдително е тълкуванието на тъмнитѣ фрази отъ нѣкакви турски (чувашки) числителни. Самъ Радловъ признава неудовлетворителността на своитѣ изсѣдвания. Въ тия тълкувания има противурѣчия. При това, и въпросътъ за народността на чувашитѣ не е рѣшенъ.¹⁾ Така, че тъмнитѣ фрази въ именника и слѣдъ обясненията на Куника и Радлова си оставатъ тъмни. Па и къмъ който езикъ и да принадлежатъ, — отъ тѣхъ не може да се заключава, че тѣ сж останки отъ стария езикъ на българиѣ (р. 434).

Така Иловайскій си остава при старото мнѣние. Само една важна стѣпка напредъ забѣлѣзваме въ неговия възгледъ, то е, че науката прави една голѣма грѣшка, като мѣси постоянно татаритѣ съ финитѣ. (Славяно-балтійская теорія, Русск. Стар. 1877., Разыск. 421.). Иловайскій натяква тукъ на противницитѣ на славянския произходъ на прабългариѣ, че се обръщатъ съ своитѣ съображения ту къмъ финитѣ, ту къмъ татаритѣ, като че това е едно и сѣщо. Но че това е ново и за самия Иловайскій, това се вижда ясно отъ основния му трудъ по въпроса за българиѣ, гдѣто се говори изобищо за фино-турската теория безъ да се прави още разлика между фини и турци.

Слѣдъ *Иловайскій*, като най-новъ защитникъ на Венелиновата теория се явява, както казахме, *В. М. Флоринскій*, съ своя голѣмъ трудъ „Первобытныя славяне по памятникамъ ихъ доисторической жизни“, Томскъ ч. I. 1894., ч. II. 1896. Той ученъ се опитва между друго да рѣши въпроса за

¹⁾ Ср. и Разыск. р. 547. заб.